

SENIORENNIEUWS IS EEN PERIODIEKE UITGAVE VOOR GEPENSIONEERDEN VAN ARCADIS

KENNIS ÉN WIJSHEID OVERBRENGEN

In 1903 startte de Heidemij met twee cursussen. De A voor bosbazen, werkbazen en boswachters, de B voor opzichters. Later vloeide daar de Hogere en Middelbare Bosbouw- en Cultuurtechnische School uit voort, die tot 1966 het Heidemij-stempel bleef houden. Vandaag de dag is de opleiding zelfstandig en Van Hall Larenstein de naam. In ruim een eeuw van een cursusje naar University of Applied Sciences. Tussen '68 en '93 deelde docent Dick van der Weel er zijn kennis over weg- en waterbouw. Onder meer met de voormalig studenten die hem op de foto omringen tijdens een recente reünie.

Op de vraag wie hij de slimste mens op aarde vindt, doceert de inmiddels 92-jarige maar nog altijd scherpe Van der Weel subiet dat beschikken over veel kennis nog niet wil zeggen dat je de wijsheid in pacht hebt. "Les 1: dat zijn twee verschillende dingen. Maarten van Rossem staat te boek als een slimme 'computer' die heel veel weet,

een wijs mens vind ik hem niet. Mijn ouders daarentegen wél. Die hebben de schoolbanken nauwelijks gezien omdat ze altijd hard moesten werken; mijn vader als steenhouwer en mijn moeder na zijn vroege overlijden als filiaalhoudster van een melkwinkel. Maar ze beschikten over een grote levenswijsheid. Dat kun je niet leren, dat kun je

als je daarvoor open staat laten groeien naarmate je ouder wordt. In tegenstelling tot kennis, wat eigenlijk niet meer is dan het verzamelen van allerlei feiten." Dat Dick de kans kreeg om in Delft Weg- en Waterbouw te gaan studeren, ondanks dat het

gezin het thuis in Den Haag niet breed had, maakte van hem een gediciplineerde leerling. Over de band met zijn latere leerlingen op de H/MBCS vertelt hij meer op pagina 2: "De breedte maakte de H/MBCS-opleiding zo waardevol." ▶

HIJ GING VAAK FER

Vanuit woonplaats Ede bracht deze PAN European-motor zijn berijder naar alle regio's van Arcadis-land. Als Landelijk Coördinator hoorde hij het Groninger volkslied in Winschoten, in Limburg at hij vlaai en asperges met de VGA'ers. Zijn bestuursfunctie legde hij neer; zijn pensioenkennis blijft gelukkig voor de vereniging behouden. Voor de stille momenten die desondanks komen gaan heeft hij zich ingedekt met dingen-te-doen. "Toen ik vijftien jaar terug met pensioen moest viel ik in een zwart gat. Dat gaat me niet weer gebeuren."

Meer Fer op pagina 5. ▶

LICHT, LUCHT & VOCHT

Als jochie van nog geen tien bestuurd Klaas Huzen al zware graafmachines op het bedrijf van zijn oom Arend. Daar ontkiemde de fascinatie voor techniek en grondverzet, met als 'logisch' vervolg een opleiding op Larenstein en een levenslange loopbaan bij de Heidemij. Klaas maakte de veertig jaar bijna vol. Eén van zijn specialismen als manager: ervoor zorgen dat de grasmatten van Feyenoord's Kuip, Ajax' ArenA en AZ's AFAS er pico bello bij lagen.

Grasmatten in stadions. Een subtiel spel tussen licht, lucht en vocht. Waarbij er door ons soms verloren, maar vooral veel gewonnen werd.

Lees erover op pagina 6. ▶

► Vervolg van voorpagina

‘BREEDTE MAAKTE SCHOOL WAARDEVOL’

De telefoon gaat opvallend vaak in Huize Van der Weel in Wageningen. Voor een alleenstaande 90+’er is Dick blijkbaar nog populair genoeg. “Ja, ik sta op mijn manier nog midden in het leven.” Zo is hij inmiddels de enige man in het gemengde koor Herfstklanken. Zijn meest recente optreden bestond uit het regelmatig met zware stem ‘zingen’ van de woorden 🎵Koekoek🎵. En hij is nog steeds lid van kegelclub Het Dorre Hout, maar houdt daar vooral de standen bij. “Het Kreupele Hout dekt de lading beter tegenwoordig.” Maar: Dick overweegt na een staaroperatie nog wel degelijk om zijn rijbewijs proberen te verlengen!

Na zijn afstuderen in 1955 werkte de jonge ingenieur acht jaar lang bij Provinciale Waterstaat, toen hij gevraagd werd bij de Heidemij. Dick hield zich vooral bezig met aanpassingswerken in het kader van de Deltawerken en acquisitie. Maar blijkbaar vielen zijn pedagogische kwaliteiten ook op, want in '68 werd hij gepolst als parttime docent Weg- en Waterbouw op de BCS: een belangrijk vak dat op zowel de Hogere als de Middelbare school gegeven werd. In '70 werd hij vast docent en doorstond hij tot zijn pensioen diverse reorganisaties. “Het was een brede opleiding met vakken als waterbeheersing, bodemkunde en -techniek, landbouw, landmeten, landinrichting, landschapskunde en grondverzet, maar ook sociologie en talen. Het was die breedte van alle vakken samen die onze afgestudeerden zo populair

maakte bij werkgevers”, zegt hij, toevoegend dat het nog niet de tijd was van de PretPakketjes: ook voor Frans en Duits dienden er voldoende gehaald te worden. Jawohl; oui! Dick, inmiddels fulltime leraar, was ook lid van de Toelatingscommissie en zat dus op de eerste rij bij de selectieprocedure. “Vaak jongens met een boerenafkomst, bij wie ik al probeerde af te tasten of ze over een brede interesse beschikten. Als een kerel uit een ruilverkavelingsgebied kwam en hij wist daar niets over te vertellen, ging er bij mij een rood lampje branden.” Een ander groot pré van de opleiding was volgens Dick dat je binnen de Heidemij altijd een beroep kon doen op gastdocenten. “Van rioleringen bijvoorbeeld had ik weinig praktische kennis, maar dan trommelde je gewoon een oud-collega op die dat wel had.”

TUSSEN DE STUDENTEN

Op zoek naar namen (“Teveel om op te noemen, maar de meeste studenten kwamen goed terecht, ook meer en meer buiten de Heidemij”) pakt Dick er zo nu en dan een ordner bij. Hij begint over de tijd dat Het Milieu z'n intrede deed. Met de ‘Groene Jongens’, zoals hij ze noemt, had hij een goede band. Het lukte hem altijd om over te brengen dat je soms toch echt beton en asfalt nodig hebt om Groen te laten gedijen. “Denk aan een verhard bospad om een brandweerwagen op tijd te laten komen. Of een stuw om in een natuurgebied de waterstand te regelen.” Als docent stond hij vooral tussen de studenten, al waren er grenzen. Ondeugend lachend: “In de tijd dat we Democratisering met een hoofdletter gingen schrijven werd de school op een gegeven moment bezet. Ik mocht niet naar mijn kamer, maar deed dat natuurlijk toch en deelde mee dat ze toch echt een heel peloton nodig hadden om me daar weer weg te krijgen 😊.” En weer gaat de telefoon. De zoon van vrienden informeert hoe zijn staaroperatie is afgelopen. Omdat Dick laat trouwde met zijn inmiddels overleden Greet heeft hij nooit eigen kinderen gehad om te begeleiden op het studie-pad. “Maar er zijn gelukkig nog steeds genoeg jongeren die me weten te vinden zoals je hoort.”

LEESTIP

ENTER TOP TIEN

Enter is het computertijdschrift voor leden van SeniorWeb. Vier keer per jaar vinden lezers er praktische computerartikelen, tips en achtergrondinformatie. En soms doorverwijzingen naar informatieve andersoortige sites.

Onder het motto ‘beter-goed-gestolen-dan-slecht-bedacht’, bij dezen (denkt u de [www.ersteeds-even-voor](http://www.ersteeds-even-voor.nl)).

canonvannederland.nl: overzicht belangrijkste gebeurtenissen uit de geschiedenis van ons land; archieven.nl: van een kleine honderd organisaties, van

bedrijven tot kerken; delpher.nl: kranten, tijdschriften, boeken; archive.org: over websites van vroeger; nationalearchief.nl en geheugenvannederland.nl: voor vragen over geschiedenis en maatschappij;

vici.org: atlas van de Romeinse tijd; topotijdreis.nl: 200 jaar Nederlandse topografie en ten slotte twee sites die geen uitleg behoeven; oorlogsbronnen.nl en tvvantoen.nl.

Ga er eens neuzen!

VERLANGEN NAAR NORMAAL

In afwachting van hun vaccinatie worden Ans Corbeek (84) en Paula Verhoef (76) een beetje moé van corona. Saai: dat is het. Ans: “Funshoppen met mijn dochters. Even onbekommerd een winkel inlopen: ik begin het écht te missen.” Paula mist vooral het vaste uitstapje met haar zussen naar de tweedehandswinkel in de buurt. “Wat neuzen tussen de boeken en dvd’s, er samen een broodje eten. Ik wist niet dat je zo kunt verlangen naar zulke simpele dingen.”

Let wel: zelig zijn beide dames zeker niet. Allebei zijn ze gek op muziek ¹⁾ en lezen ²⁾. Paula: “Maar ik ging graag naar concerten van bijvoorbeeld het Gelders Orkest omdat mijn schoondochter daarin speelt, maar dat zit er jammer genoeg al een tijd niet in. En ik bridgde een paar keer in de week en zou mijn zoon Ruud meenemen naar een cursus om het te leren, maar ja... Toch kom ik de tijd

wel door hoor. Elke dag een stuk wandelen, wat vaker appen met iedereen, wat vaker de televisie aan. En wat vaker schoonmaken ook. Mijn boekenkast ziet er uit om door een ringetje te halen!”

In het seniorencomplex waar Ans woont zijn alle activiteiten stilgelegd zegt ze. “Maar ook ik kan mezelf altijd goed vermaken. En scrabbelen kun je ook online, mét anderen. Verder heb ik nog familie en kennissen die zich om me bekommeren. Ik heb te doen met ouderen die er eenzaam en alleen voorstaan. En jongeren zoals mijn kleinkinderen, die niet meer lekker kunnen sporten.”

Bang voor hun vaccinatie zijn de dames niet. Paula wacht het moment rustig af zegt ze, en is blij dat ze als alle vaccinaties achter de rug zijn haar kleinkinderen weer in de armen kan sluiten. Ans is gestopt met het proberen

Paula Verhoef

om alle verwarrende berichten over het vaccineren te doorgronden. “Ik ga ‘hem’ gewoon halen als ik wordt opgeroepen. Ik zie geen reden om het niet te doen.” Op de foto’s Paula klaar voor een spel en Ans een frisse neus halend in de februarisneeuw.

- 1) Muziek. Ans: ‘Van alles, via Spotify’. Paula: ‘De Stabat Mater van Dvořák’.
- 2) Literatuur. Paula: ‘Mijn lievelingsschrijvers zijn de Brontë-zussen en Jane Austen. Pride and Prejudice lees ik ieder jaar. Deze liefde voor de Engelse literatuur deel ik al jaren met veel plezier met een klein groepje andere dames. Ans: ‘Ik lees vooral literaire thrillers.’

Ans Corbeek

VOORVALLEN

Veranderingen

Er heeft in de afgelopen tijd in ons dorp een wezenlijke verandering plaatsgehad. Wat al jaren niet lukte en als een probleem werd gezien, is zich nu aan het oplossen. Ik heb het over ‘het toeroepen van een halt’ aan de vergrijzing. En waarom lukte dat, waar eindeloze discussies hierover tussen ambitieuze bestuurders niets uithaalden, nu ineens wel? Daar kwamen we achter tijdens onze dagelijkse wandelingen.

Dat er in het dorp nogal wat huizen te koop stonden hadden we al wel gemerkt en dat ze snel werden verkocht ook. Maar wie de nieuwe bewoners waren bleef onduidelijk door het gebrek aan sociaal contact met je dorpsgenoten door de lockdown. Het was ons tijdens onze wandelingen al wel opgevallen dat we veel, vooral jongere, mensen tegenkwamen die we niet kenden. Maar of ze uit het dorp kwamen of van elders...? De sneeuw en de vorst van een paar maanden geleden brachten daarin helderheid.

Het mooie besneeuwde landschap rond het dorp, met de door de strakke noordoosten wind hoog opgewaaid sneeuwduinen, nodigde veel mensen uit om te gaan wandelen. Het maakte dat we met vrijwel iedereen die we tegenkwamen over al dat moois in gesprek kwamen. Nu eens niet over die vermaledijde corona maar over het voorrecht hier te kunnen rondwandelen en, zoals wij, te mogen wonen. Het verrassende was dat in een aantal van deze ontmoetingen bleek dat we stonden te praten met mensen die pas kortgeleden in ons dorp

waren komen wonen. Enkele waren zelfs weer op het oude honk teruggekeerd en hadden vroeger bij één van onze kinderen op de inmiddels opgeheven lagere school gezeten. De stimulans om deze stap te nemen was de gunstige rentestand van de hypotheek die de aankoop van een huis in hun droomdorp mogelijk had gemaakt.

Op de terugweg naar huis ontmoetten we een oude bekende die de oprit van zijn huis sneeuwvrij aan het maken was. De nieuwe dorpsgenoten kwamen ter sprake en hij vertelde dat het huis naast hem kortgeleden ook door een jong stel was gekocht en daar was hij erg blij mee. *‘Aan al die oude mensen zoals jullie en ikzelf heb je eigenlijk niks. Je moet als oudere zorgen dat je jonge burens hebt die je kunnen helpen en bijvoorbeeld de boodschappen voor je doen als je het zelf niet kunt’.* Denkend aan de moeite die het ruimen van mijn eigen oprit me gekost had, wees ik met veel ontzag en een vragende blik naar de hopen sneeuw die hij aan het opruimen was. Voordat ik de vraag kon stellen zei hij: *‘Dat soort klusjes kan ik zelf nog wel’.*

Opgewekt en tevreden kwamen we thuis. Blij te mogen wonen in ons prettig vergrijzende dorp dat een vrolijk, lenteachtig jong randje begint te krijgen.

O.P. Schrijver

HERINNERINGEN OP ZOLDER

Ella Bello (56) ontdekte recent op de zolder van haar ouderlijk huis allemaal oude Heidemij-spullen van haar al in 1977 op 55-jarige leeftijd overleden vader Anton. Alles weggooid zou een schuldgevoel gaan opleveren, maar gelukkig wist ze dat de man van haar vriendin Marishka (Resjie geheten) bij Arcadis werkt. Deze Consultant Railway Safety deed het enige juiste: Ella doorverwijzen naar de Stichting Cultureel Erfgoed. Via de redactie, die Ella vroeg: wat was je vader voor een man?

De woorden die na een paar seconden als eerste bij haar opkomen: "Mijn vader was integer, vriendelijk, lief en had charisma." En al was Ella pas 14 jaar toen Anton overleed, ze weet veel over het verleden van haar vader bij de Heidemij. "Bijvoorbeeld dat hij de Heidemij-school volgde en later de HTS en in z'n leven vaak is overgeplaatst – en wij dus verhuisd – vanwege promoties. Als jonge man begon hij in Groningen, waar hij soms 'in de kost' ging bij andere collega's of vreemden. Hij heeft daar geloof ik wel twintig kosthuizen gehad..."

HART VOOR DE ZAAK

Anton, die volgens Ella 'in de ruilverkavelingen zat', ontmoette zijn vrouw Titia in Uithuizen. Ze trouwden in de jaren '50. Ella: "Dat moest toen trouwens nog worden aangevraagd bij de Heidemaatschappij. En een huis kocht je niet, de Heidemij regelde een woning en je huurde hem." Van Groningen verhuisden de Bello's naar Brielle. Voor moeder Titia was dit een grote stap, 360 kilometer van haar ouderlijk huis. "Maar voor mijn vader was het geen probleem. Hij wist niet beter, het hoorde erbij. Je had hart voor de zaak en je wilde immers promotie maken. Tijdens de Watersnoodramp wonend in Zeeland verrichtte Anton daar rond '53 veel werk.

Na Zeeland volgde Enschede en daar kwam Ella in het leven van de Bello's. "Ik ben in 1965 geadopteerd vanuit Griekenland. Mijn ouders zijn daar zes weken voor in Athene geweest. Ik heb nog de foto's hoe ik ben welkom geheten door de Heijdemaatschappij. Het huis was vol bloemen en we kregen een traditionele krentenwegge die groter was dan ikzelf! En toen ik wat groter was ging ik rond de Kerst vaak met mijn vader mee om kerstpakketten rond te brengen naar gepensioneerden."

Na een korte periode in Assen leidde wederom een promotie naar Enschede, waar de Bello's een huis kochten in het naburige dorpje Lonneker. "Duitsland werd zijn werkgebied en daarom was hij veel onderweg. Je had toen nog geen chauffeur en overnachten in een hotel deed hij ook niet. Hij zat vaak langer in de auto dan dat hij moest vergaderen..." Zijn hart voor de zaak leidde er jammer genoeg mede toe dat hij in '77 twee keer getroffen werd door een hartinfarct. De tweede keer werd hem fataal.

Frank de Vries van de Stichting Cultureel Erfgoed is blij met de dozen die hij kreeg van Ella Bello. "Blijf het vooral doen allemaal: bij ons afleveren van oude spullen van Heidemij (of Articon, Grabowsky&Poort, Starke Diekstra enzovoorts)". Zelf heeft hij ook herinnering aan vader Anton en moeder Titia. "Ik kende beiden, ben wel eens in Lonneker geweest. Anton reed vroeger een Opel Manta, wat hem best veel bekijks opleverde."

Een anekdote heeft Frank ook nog: "In de jaren '60 droeg het technisch

personeel van de KNHM nog een uniform. Ook organiseerde het bedrijf jaarlijks een uitstapje voor haar leden. Anton deed dit in het Twentse. Ooit regelde hij in Garderen een lunch. Bij aankomst van de bus bij het restaurant stapte hij als eerste uit de bus, uiteraard in uniform. De uitbater verwelkomde hem met de historische woorden: 'Chauffeur: komt u maar achterom'. Tot grote hilariteit van de aanwezigen natuurlijk, en met een rood hoofd van Bello als gevolg. Maar check wel even bij Ella of dit voor publicatie vatbaar is..." Dat was het.

Ook SN-redactievoorzitter Jan Hoitink kende Anton Bello persoonlijk. "Hij werkte bij de AD, de Algemene Dienst in Almelo. Hij had contacten over de grens en heeft ooit geprobeerd voor 'Arnhem' een opdracht binnen te halen voor een tracéstudie naar een kanaalverbinding tussen de Rijn en de Donau. Ik ben nog met hem naar de universiteit in Münster geweest en heb daar gesproken met ene hooggeplaatste Herr Doktor Schmidt, die daar met deze problematiek bezig was (zie foto).

Ja ja: Anton deed het niet voor minder. Het was een aardige, intelligente man. Maar hij schatte onze kennis en kunde waarschijnlijk toch wat te hoog in, want van die tracéstudie is het nooit gekomen."

DE CIRKEL IS ROND

Het emotioneert Ella nog altijd. “Mijn moeder bleef achter met twee kinderen, ik van veertien en mijn broer Dolf – die ook is geadopteerd – van dertien. Maar vanwege de promoties en flexibiliteit van mijn vader had mijn moeder een goed pensioen, en mijn broer en ik ook tot ons achttiende. De Koninklijke Heidemaatschappij betekende kortom veel voor mijn vader en zijn gezin”, zegt Ella, die zich het pand aan de Lovinklaan nog kan herinneren. “Wat ik ook waardeer is dat mijn moeder altijd werd betrokken bij de activiteiten voor senioren. Zo ging ze vaak met wat jongere gepensioneerden mee naar de regiobijeenkomsten in Arnhem, waar ze oud-collega’s van mijn vader sprak. Ze kwam dan heel trots terug. Later organiseerde ze zelf bijeenkomsten voor gepensioneerden in de regio Overijssel. De vergaderingen daarvoor waren altijd bij ons thuis. Mijn moeder kocht dan presentjes die de mensen mee naar huis kregen. En mensen die niet meer konden komen bezocht mijn moeder dan thuis, ook al was ze zelf vaak ouder dan hen. Ik ging dan vaak gezellig mee”, vertelt Ella vertederd. “Mijn moeder heeft tot haar 86^e in het huis in Lonneker mogen wonen. Mijn vader heeft maar enkele jaren mogen genieten van de

mooie plek, die hij zelf had uitgezocht. Na het overlijden van mijn moeder ben ik in het ouderlijk huis gaan wonen. Vijf jaar alweer. De cirkel is daarmee rond. Helemaal nu de Heidemij-spullen die ik op zolder vond (oude boeken, dia’s van projecten, een jubileummunt) een goede bestemming krijgen bij de Stichting Cultureel Erfgoed. Dat voelt goed. De Heidemaatschappij / Arcadis hebben een speciale plek in mijn leven en er mede voor gezorgd dat ik het nu zo goed heb. Daar ben ik dankbaar voor.”

Fer Saelman:

‘REGIO-DIVERSITEIT GROTE KRACHT’

Na twaalf jaar trouwe dienst nam Fer Saelman vorig jaar afscheid als VGA-bestuurslid. Zijn stokpaarden waren de Regio’s en onze Pensioenen, maar toch vooral de Ménsen erachter. Een uitgebreid interview weigert Fer resoluut; kort op deze trits ingaan is volgens hem voldoende:

Regio’s? “Als Landelijk Coördinator genoot ik altijd van het contact met de mensen en de verschillen tussen de regio’s. Van de sterke onderlinge band in het knusse Zeeland, de directheid in de Randstad tot de gemoedelijkheid van de Brabantse koffietafel en de Limburgse vlaai. En niet te vergeten het fanatisme waarmee ze in de Rozentuin in Winschoten uit volle borst het Grunnings volkslied zongen (en me meedeelden dat er ook in Groningen asperges geteeld werden). Die regionale trots moeten we als VGA altijd blijven omarmen. Een landelijke dag is prachtig, maar in de diversiteit van de regio ligt de kracht.”

Pensioenen? “Een paar nummers terug vertelde de voorzitter van Hnpf in deze kolommen dat het voor hem steeds ingewikkelder werd om zijn eigen moeder pensioenzaken uit te leggen. Zó complex is de materie geworden. Als pensioen-contactman van het bestuur kan ik alleen maar onderschrijven hoe moeilijk het is om bij te blijven. Ik probeer het bijvoorbeeld door allerlei internetlezingen te volgen. Vanmiddag eentje van een adviesbureau, binnenkort één van de Pensioenfederatie. Ik heb het bestuur voorgesteld om te proberen om onze leden op de website structureel te voorzien van begrijpelijke pensioeninformatie. Bijvoorbeeld door te starten met een Woordenlijst waarin je helder uitlegt wat het verschil tussen een ‘gewone’ dekkingsgraad en een beleids-

dekkingsgraad is; wat een FTK, een financieel toetsingskader is. Net zoals er vroeger een verklarende woordenlijst zat bij het jaarverslag van de voormalige Stichting Pensioenfonds Arcadis Nederland SPAN. Kennis over je pensioen is

belangrijk, het gaat voor veel mensen immers om een aanzienlijk deel van hun inkomen. Al denk ik dat er ook zat Heidemij’ers zijn die daarnaast nog beschikken over een eigen vermogen. We stonden immers altijd bekend om onze zuinigheid ☺.”

Ménsen? “Toen ik ooit begon als Opnemer vond ik dat er maar matig met de mensen buiten de kantoren werd gecommuniceerd.

Eind jaren ’70 heb ik me daarom aangemeld bij de OR. En toen ik na mijn gedwongen pensioen – ik wilde parttime doorgaan – in dat bekende zwarte gat viel ben ik dingen gaan doen voor het FNV. Opkomen voor vergeten groepen heeft er altijd ingezet. Als er bij een nog oudere buurtbewoner (Fer is 76, red.) hier in de buurt een kraan lekt, weten ze me te vinden. Of ik mezelf niet vergeet? Nee hoor, daar zorgt m’n vrouw Henny wel voor. We fietsen, ik heb een grote tuin, modeltreinen en twee dochters met ieder twee kinderen. Die doen ook nog wel eens een beroep op me.”

BO & NIEUWE PENSIOENCONTRACT

Ons Belanghebbenden Orgaan bij Hnpf speelt een belangrijke rol bij de totstandkoming van de nieuwe pensioenregeling, die in 2026 z’n beslag moet krijgen. Zo krijgt het BO goedkeuringsrecht op het overbruggingsplan, de inrichting van de reserve en het zogenaamde invaren vanuit de bestaande regeling. De VGA krijgt een hoorrecht bij beslissingen over dat invaren. Daarnaast krijgt het BO adviesrecht over de wijziging van de uitvoeringsovereenkomst en het pensioenreglement, en over de compensatie (indien hiervoor bestaand vermogen wordt ingezet). Het bestuur van Hnpf informeert het BO bij alle stappen die zij neemt voor en na het overleg met sociale partners. 2021 staat in teken van informeren over de wet en de invulling. Besluitvorming zal naar waarschijnlijkheid pas in 2023 plaatsvinden.

TEAM KLAAS LIET GRAS OVERAL GROEIEN

Het is weinig mensen gegeven: de middenstip van de Rotterdamse Kuip mee naar huis nemen, zonder er problemen mee te krijgen. Als baas van het sportbedrijf van Arcadis deed Klaas Huzen het zo'n 20 jaar geleden gewoon, toen zijn cluppie Feyenoord toe was aan een nieuwe grasmat. Problemen waren er in 1996 wel bij een andere klant, de Amsterdam ArenA, toen de plaggen daar bij de openingswedstrijd door de lucht vlogen. Hoewel, problemen: "De fout bleek niet bij ons te liggen, het heeft zelfs nieuwe klanten opgeleverd."

Hoewel hij natuurlijk liever praat over de successen, wil Klaas liever eerst het ArenA-verhaal even de wereld uit helpen. "Bij de aanleg van die grasmat gingen we uit van een bepaalde lichtintensiteit. Door een bij ons niet bekende ontwerpwijziging in het verschuifbare stadionsdak- er werd gekozen voor een materiaal dat eenvoudiger te onderhouden was - bleek dat er twee procent minder licht-inval was. In de tuinbouw kan dat percentage het verschil zijn tussen een geslaagde en mislukte oogst! Ook werden voor de ventilatie broodnodige luchtdoorgangen in het ontwerp opgeofferd aan extra stoeltjes voor supporters. Dat is commercieel natuurlijk aantrekkelijk, maar zonder de juiste mix tussen licht, lucht en vocht gaat gras schimmelen." Hetgeen geschiedde. De media doken er bovenop toen de plaggen gingen vliegen, maar een arbitragehof stelde Heidemij/Arcadis in het gelijk. "Belangrijker", zegt Klaas, "was dat de (potentiële) klanten aanvoelden dat er iets niet goed zat met die mediaverhalen en ons als erkend specialist bleef benaderen voor advies." Bovendien leverde de situatie een Crujffiaans 'elk-voordeel-hep-se-nadeel' op: tijdens de zomerstop wordt de ArenA altijd benut voor evenementen en concerten van de Tina Turner's, André Rieu's en andere Toppers. In augustus aan het begin van het nieuwe voetbalseizoen weer even snel een verse mat neerleggen? Men was het gewend, en al zijn de kosten van een grasmat natuurlijk aanzienlijk (zo'n 125.000 euro): ze vallen in het niet bij alle concertreceptes ☺.

FEYENOORD: ÉÉN CENTIMETER MEER

Maar eerlijk is eerlijk zegt Klaas: liever praat hij over de Rotterdamse Kuip, en niet alleen omdat zijn voetbalhart voor '010' klopt (en voor FC Twente, de streek waar hij opgroeide). "Met Feyenoord hebben we al zo'n 50 jaar een innige band. Daar liepen altijd min of meer full time drie Arcadianen rond, die later bij

de club in loondienst zijn gegaan. Het totale floormanagement deden we er. Drie keer per week maaien, het gras rollen en bemesten: alles. Dat luisterde allemaal nauw. Er waren trainers - we noemen geen namen - die het gras niet één maar twee centimeter hoog gemaaid wilden hebben als een bepaalde tegenstander op bezoek kwam..." Het maatwerk leverde succes op, de grasmat van de Kuip werd geroemd en won meermaals de titel *Mooiste stadionveld van Europa*. Klaas, trots: "Want dat wil wat zeggen, omdat de lat (lees: het budget) bij met name Engelse clubs nog een stukje hoger ligt. Daar lopen soms wel dertig man rond voor het beheer en onderhoud en wordt er vele malen meer geld gestoken in zaken als lichtassimilatie en de optimale beluchting van de grasmat." En als de Rolling Stones en Bruce Springsteen in de Kuip optraden? Dan verving Team Klaas de grasmat meestal niet, maar hoefde-ie 'slechts' opgepept en gestimuleerd te worden om weer te groeien tot een volwaardige stadionmat. Kosten daarvan: slechts een kleine 5000 euro.

En zo waren er naast Ajax en Feyenoord nog tal van clubs die een beroep deden op Heidemij/Arcadis voor hun grasmat en later ook kunstgrasveld. Teveel om op te noemen, dus volgen we het linkerrijtje van de Eredivisie maar. PSV? Nee, daar hadden we helaas geen betrokkenheid bij. AZ dan? Een vette glimlach verschijnt op het corona-Zoom-interview-beeldscherm. AZ: daar heeft Huzen wel een mooi verhaal over.

AZ: BULLDOZERTJE EROVER, KLAAR

Toen de club uit de Alkmaar Zaanstreek een kleine twintig jaar terug haar plannen voor een nieuw stadion ontwikkelde, wilde de toenmalige voorzitter - *Klaas noemt weer geen naam, maar het ging om een kunstminnende Bankdirecteur die later in opspraak kwam, red.*

- per se een parkeergarage onder het stadion. Klaas: "AZ had daarvoor op voorhand al een gat ter grootte van het stadion laten graven door een plaatselijke aannemer. De uitkomede grond konden ze goed verkopen." Toen echter bleek dat die parkeergarage te duur werd moest dat gat dus weer dicht. Van alle kanten werden er toen partijen grond verzameld en ingekieperd. Niet zelden zat daar ook organisch materiaal tussen wat natuurlijk gaat inklinken." Reden waarom Arcadis weigerde toen Bouwteam AZ zei: *'Bulldozertje erover, grasmat erop en klaar'*. De Bankdirecteur dreigde de relatie te verbreken, maar er kwam redding uit onverwachte hoek. Toon Gerbrands, de voormalig topvolleyballer/coach werd benoemd tot Algemeen Directeur bij AZ. De man, tegenwoordig actief bij PSV, bleek een civiel technisch verleden te hebben bij onder meer Rijkswaterstaat. Klaas: "Hij hoorde ons verhaal aan, gaf ons gelijk en belangrijker: hij wist z'n nieuwe baas en het bouwteam daar ook van te overtuigen. Lang verhaal kort: de plaatselijke aannemer dichtte het gat weer maar nu goed, wij hielden er toezicht op en zorgden er vervolgens voor dat op de bovenste veertig centimeter (de meest wezenlijke voor een sportconstructie) een gegarandeerd goede, duurzame grasmat werd aangelegd."

Helaas voor Klaas koos Arcadis op een gegeven moment voor een strategie waarbij bedrijfsonderdelen werden afgestoten, waaronder de groenactiviteiten, materieel-dienst, onderhoudsploegen en dus ook 'zijn' buitensport-accommodaties. Klaas was nauw betrokken bij de outsourcing. Voor hem als manager een uitdaging, als mens kijkt hij er gemengd op terug. Maar de Feyenoord-middenstip achter in de tuin in Zuidland, onder de rook van het Feyenoord-stadion!? Die pakt niemand hem meer af. En is een blijvende herinnering aan mooie tijden!

BEZOEKERS GEZOCHT VOOR DE REGIO!

Om de onderlinge band met haar 1000 leden te bevorderen, beschikt de VGA naast de website en Seniorennieuws over een groot netwerk van Gepensioneerdenbezoekers en Regiocoördinatoren. Geen nieuws, wel heel belangrijk en dus reden voor Henk Post, sinds een jaar het VGA-bestuurslid met het netwerk in zijn portefeuille, om deze mannen en vrouwen weer eens in het zonnetje te zetten. En een oproep te doen. “De gemiddelde leeftijd van hen is 75 jaar. Dus als er leden zijn die ook graag een functie willen vervullen in de vereniging: meld u aan bij uw Regiocoördinator! Hun gegevens vindt u op onze website.”

Ep van den End (Gelderland, Utrecht en Flevoland, 12 Gpb's); Bea Meijer-Warlé (Noord- en Zuid-Holland; 6 Gpb's); Jan van Bohemen (Noord-Brabant, Limburg en Zeeland; 7 Gpb's) en Willem van der Grinten (Euroconsult, 5 Gpb's). Henk: “Als VGA-bestuur zijn we er erg trots op dat al deze mensen dit werk geheel vrijwillig willen doen, want zonder hen, onze veldwerkers, zou de vereniging geen bestaansrecht hebben. Wij waarderen dat zeer en namens alle leden onze hartelijke dank. Dat jullie het nog lang en in goede gezondheid mogen blijven doen.”

De Regiocoördinatoren nodigen hun Gpb's gemiddeld één keer per jaar uit om zaken af te stemmen als lustrumbezoeken, overlijden, zieken of adreswijzigingen. Ook bespreken ze de leden waarvan nog geen e-mailadres bekend is. “Dit willen we graag weten omdat er in de toekomst steeds meer per mail wordt gecommuniceerd gaat worden en daar willen wij ons op voorbereiden”, zegt Henk.

De VGA kent 45 Gepensioneerdenbezoekers (Gpb's), verdeeld over vier Regio's en Euroconsult. De Regiocoördinatoren zijn respectievelijk Jan Lanjouw (Groningen, Friesland, Drenthe en Overijssel, 15 Gpb's);

Op de foto's corona-proof-anderhalve-meter-beeld van de jaarlijkse afstemmings-bijeenkomst in de regio's West (links) en Midden. West v.l.n.r. Herman de Heer, Chris Warger, Cees Kaars en Bea Meijer-Warlé (Jan Dijkshoorn en Henk van den Berg ontbreken). Regio Midden v.l.n.r. Carla Nijsen, Marinus van de Kolk, Ans Szoltek-Meurkes, Margriet van Geluk-Bloemberg, Fer Saelman, Ep van den End, Anneke Huisman - Van de Hoef en Berni van den Akker - Van den Berg (niet op de foto Bert van der Toorn en Frank de Vries).

Hebt u iets op uw lever (er gaat wel eens iets fout) of een suggestie voor 'uw' Gpb? Neem vooral contact op met haar/hem!

VERS BIJ DE VGA GER STERKS

leeftijd: 65 jaar.

woonplaats: Maaskantje, dat bekend werd van de TV-serie New Kids. Het frietkot dat je daarin vaak ziet staat trouwens in Den Dungen, niet hier.

opleiding: MTS Weg & Waterbouw (1975), Grondmechanica, NVA Riolering, Kostendeskundigheid.

eerste functie: Tekenaar en Toezichthouder ('79).

laatste functie: Seniorontwerper en Kostendeskundige in de Civiele Techniek.

mijlpalen: Ontwerp en toezicht van de inrichting van Nedcar in Born, en de RORO Terminal DFDS Vlaardingen. En de daarbij altijd fijne omgang met mijn collega's was ook een mijlpaal.

gepensioneerd, en nu? Alles op zijn tijd! Ik ben nog geen nieuwe uitdagingen aangegaan, en wil eerst eens rustig mijn halve eeuw werkzame leven overdenken. En genieten van wat me dierbaar is: ons gezin (zie foto in onze 2500 vierkante meter grote achtertuin), onze families en alle vrienden; waaronder de nodige van het werk.

Proust's Question: welke verleiding kunt u niet weerstaan? Beetje saai misschien, maar: Arcadis volgen...

Corona: hoe houdt u het vol? Krantje, pot koffie, wandelen, fietsen, wijntje met mijn vrouw Fenny en Netflix kijken. Vooral Westerns. En ik ben een Brabantse Ajax-fan.

BESTUUR VGA VRAAGT INSTEMMING

Hopelijk gaan de vaccinaties ons z.s.m. helpen, maar evenals vorig jaar noodzaakt Corona het bestuur van de VGA om de Algemene Ledenvergadering, die op 22 april a.s. stond gepland, ook dit jaar weer schriftelijk te laten plaatsvinden. De statuten schrijven voor dat financiële cijfers, jaarplan, wijzigingen in het huishoudelijk reglement, begroting en bestuurswisselingen aan de leden worden voorgelegd. Daarom bij dezen de vraag of u kunt instemmen met de volgende voorgenomen besluiten:

1. Het bestuur stelt voor het verslag van de ledenconsultatie van april 2020 hierbij vast te stellen.
2. Het bestuur stelt voor het jaarverslag 2020 met daarin opgenomen de financiële rapportage, zoals gepubliceerd op de site van de ALV, vast te stellen.
3. Het bestuur stelt voor dat de leden decharge verlenen aan het bestuur t.a.v. de jaarcijfers 2020, op basis van de rapportage van de Kascommissie. Binnen de huidige kascommissie is Rob Ywema aftredend. Koos van Vliet is bereid gevonden lid te worden van de Kascommissie. De nieuwe Kascommissie wordt gevormd door Andries Bakker, Willem van der Grinten en Koos van Vliet.
4. Het bestuur stelt voor het aangepaste Huishoudelijk Reglement, versie april 2021, vast te stellen.
5. Het bestuur stelt voor het jaarplan 2021, inclusief begroting 2021, zo goed mogelijk uit te voeren, maar nadrukkelijk afhankelijk van de omstandigheden.
6. Het bestuur stelt voor de contributie voor 2022 te handhaven op het niveau van 2021.
7. Het bestuur stelt voor Jan van Duren en Gert Wassink, voor wie de eerste termijn eindigt en die beiden herkiesbaar zijn, te herbenoemen voor een tweede termijn in hun huidige functie binnen het bestuur.

U kunt alle stukken inzien op onze website <https://vga.mett.nl/default.aspx> waar u, na inloggen met uw account, de documenten vindt onder het kopje 'Voor leden'. Alle leden met een e-mailadres ontvangen deze oproep ook rechtstreeks in hun mailbox. Heeft u geen internet en wilt u de stukken toch ontvangen? Neem dan contact op met het secretariaat van de VGA, Sjef Langewouters tel. 06-11138360.

Ergo: wij verzoeken u vooral te reageren als u vragen heeft of opmerkingen op de ALV-documenten of niet kunt instemmen met de voorgenomen besluitvorming. Uw eventuele reactie ontvangen wij graag vóór 1 mei 2021 op info@vga-arcadis.nl of VGA, Postbus 33, 6800 LE Arnhem.

Het bestuur zal vervolgens via een verslag een terugkoppeling geven van de ontvangen reacties. Overigens staat het de leden natuurlijk vrij om op ieder moment ook andere onderwerpen aan de orde te stellen bij het bestuur! Met bovenstaande ledenconsultatie proberen wij via deze weg alsnog de ALV inhoud te geven en te voldoen aan de statutaire verplichtingen. Wij realiseren ons dat de nu gekozen methode slechts een zeer beperkte uitwisseling van ideeën en informatie mogelijk maakt. Het bestuur wil dan ook op alle regiobijeenkomsten (die in de herfst mogelijk wel doorgaan) indien gewenst graag alsnog een toelichting geven en nadere informatie uitwisselen.

Namens het bestuur,
Jaap van Gelder (Voorzitter)

NIEUWE KRINGREGISSEUR

Marjolein van Kroonenburg is de nieuwe kringregisseur voor Pensioenkring Arcadis. In die rol, die zij invult samen met Astrid Roelofs, is Marjolein eerste aanspreekpunt voor het

reilen en zeilen van onze Kring. Voorheen werkte zij bij pensioenfondsen Grontmij dat inmiddels ook is overgegaan naar Het Nederlandse Pensioenfondsen (Hnpf).

De dekkingsgraad van Pensioenkring Arcadis bedroeg eind december 104,5% tegen 106,8% een jaar daarvoor. Indexeren is dus niet aan de orde (dat mag pas als het percentage boven de 110% ligt), registreren wel als het even kan.

Hebt u dat nog niet gedaan en beschikt u wel over internet? Ga dan naar uw persoonlijke pensioenportaal 'Mijn pensioen' op de site van Hnpf.

Geen internet? Dan ontvangt u dit jaar nog één keer een papieren Hnpf/Pensioenkrant

Colofon

Redactie

Jan Hoitink, 0314 381 876
j.hoitink@wxs.nl

Albert Westerbeek, 023 56 13 602
awesterbeek@quicknet.nl

Albert van Rosmalen, 0413 260 126
vanrosmalen@home.nl

Boelem Hubbeling, 06 29074545
fam.hubbeling@home.nl

Sjef Langewouters, 06 11138360
sjef.langewouters@gmail.com

Voor meer info:

Ver. Gepensioneerden ARCADIS
Beaulieustraat 22, 6814 DV Arnhem
Postbus 33, 6800 LE Arnhem
e-mail: info@vga-arcadis.nl
<https://vga.mett.nl>

Teksten en coördinatie:

Hoegen, Tekst & Communicatie.
Amersfoort, 06 54798571,
rob@hoegenteksten.com.

Vormgeving en reproductie:

Canon TCH Vormgeving en
Drukwerk

MINDER SENIORENNIEUWS

In de slijpstream van Arcadis' Salamander wordt ook de verschijningsfrequentie van het SeniorenNieuws om budgettaire redenen teruggebracht van vier naar twee nummers per jaar.

Het volgende nummer zal daarom pas in november op uw deurmat vallen. Er komt wel een nieuwe, digitale VGA-Nieuwsbrief.

Meer info daarover vindt u t.z.t. in uw mailbox.